

Nedendir bilmem, her kar yağdığında ayaklarım istemsizce camın yolunu tutar ve her seferinde ilk defa 'kar' diye tabir edilen gökyüzündeki beyaz noktaları gören biri gibi içimi bir heyecan kaplar.

Ardından aklıma gelen tek bir benzetme ve obje vardır: Kar küresi

Hiç bu benzetmeyi yaptınız mı kendinizce, düşündünüz mü hiç ' Ya aslında Dünya bir kar küresi ise ve her kar yağdığında dünyanın sahibi küresini sallıyorsa?' diye?

Aslında bir kerecik düşünseniz uzun uzun bu konu hakkında , bence sizde benzerliklerin farkına varacaksınız. Mesela kar küresi camlarından başlayalım, kar kürelerindeki camlar sınır görevindedir. Kürenin ebat ve alanını belirler. İçindekilerde bu camın sınırladığı alanda kısılmışlardır. Bizde de öyle değil mi? Dünyayı bilemem ama bu galakside sıkıştığımızı savunabilirim. Tek fark sonsuzlukla bağdaştırabileceğimiz zihnimizde gezinebilme özgürlüğümüz. Oda sorumluluklarımız omzumuza ne zaman baskı uygulamaya ara verirse. Sonra devam galaksidedeki milyarlarca yıldızdan birindeki, milyarlarca insandan biri olup, kendimizi eşsizmiş gibi göstermeye.

Bir diğer benzerlik ise taban. Evet yanlış okumadınız taban. Yalnız bu taban kar kürelerinde somut iken benim şu an kullanacağım alanda biraz soyutlaşmış durumda. Nasıl tabanları kar kürelerini dengede tutuyor, tepetaklak oluşunu engelliyorsa bizimde tabanımız kendi dünyamızı dengede tutar. Nereden nereye bağladın diyecek olursanız, şöyle ki bir insanı insan yapan yaşadıkları ve yaşayacaklarına verdiği tepkilerdir. Yani bir insanı insan yapan karakteri yani tabanıdır. İç dünyasını ayakta tutar.

Gelelim herkesin fark edebileceği ana benzerliğe, kar. Buradaki kar hem fiziksel hem psikolojik anlamda karşımıza çıkmakta. Öncelikle fiziksele değinmek istiyorum, dünya bir kar küresiyse -ki bence öyle- atmosfer kar küresindeki gliserin içeren su ve küredeki simlerde bizim bildiğimiz kar olarak karşımıza çıkıyor. Gelelim psikolojik kısma, bir kar küresini isterseniz saatlerce sallayın eninde sonunda simler dibe çöker. İnsan içinde bu böyledir ,Dünyadaki atmosfer içinde ;kar küreleri içinde. İnsan için hayat her zaman gri değildir, mutlaka bir gün beyaza döner. Her daim kar yağmaz, sonunda mutlaka güneş çıkar. Hayatta böyledir, ne yaşarsan yaşa ; isterse o dev kar küresini saatlerce döndürsün en sonunda bitecek, simler dibe batacak; kar eriyecek ve güneşe 'merhaba amigo' diye bağıracaksınız.

Ve sonuncusu, kırılma... Eminim ki hepimiz en az bir tane kar küresi kırıp ardından ufacıkta olsa bir ağıt yakmışızdır. Hayatta böyle işte. Seviyoruz yaşamayı, çok seviyoruz. Ve kırılınca yani bitince ister istemez üzüntü duyuyoruz. Ama bu kısımda benzerlik olduğu gibi küçücük bir fark da var, bir kar küresi kırılınca tekrar onarılmaz. Ya çatlak oluşur yada içindeki sıvı dökülmüştür. Bizde ise durum farklı. Belki yeniden Dünya'ya dönemeyiz ama bizim için yeni bir hayat başlar. Yani bizim Dünya Küremiz kırılır ama ilahi boyutta bir küre çıkar karşımıza.

Şimdi gelelim baştaki soruya, bu kadar benzerlikten sonra yaşam bir 'Dünya Küresi' değil midir?

Bayan lavinia

Dip Not: Belki bunu okuyunca coğrafya hocam beni afroz eder ama olsun, karın yağmasında kar küresi teorileri üretmek eğlenceli geliyor ve bunun su döngüsünün eseri olduğunu -Ömer hocam sağ olsun- unutmak bir nebze de olsa içimdeki çocuğun el çırparak gülmesini sağlıyor.